

եղաւ, և որոյ զիմաց պատկառանօք և վա-
խով կենային Ասիոյ՝ (և երբեմն Եւրոպիոյ)
ամեն պետութեանց դեսպանք և իւր յա-
տուկ տէրութեան պաշտօնեայք. և ինքն
ահարկու ամիրապետն (խալիֆայն) ներսը
ի մաքսուրայն՝ բարձր գահու վրայ բազ-
մսօժ և ծածկուած, վճռական պատգամները
կու հրամայէր։ ԺԱ. դարու կիսում մեծ
շփոթութիւն և ապստամբութիւն մ'եղաւ
ի Պաղտատ, և ամիրապետն (էլ-Քայիմ)
փախաւ. այն շփոթից ատեն ամբոխարարք
կողոպտեցին արքունեաց կահն ու գանձը,
և զրկեցին Եգիպտոսի խալիֆայից. երբ
Սալահատտին տիրեց ասոնց գահուն, Պաղ-
տատէն կողոպտուած թանկագին իրերն ալ
դարձուց անոր ամիրապետին. ասոնց թուէն
էր այդ երկդիմի բաղլի վարագոյր շուպ-
պարն այլ, երկաթէ դարբնած շատ ճարտար
արուեստով վանդակն, հաւանօրէն՝ աւելի
ազնիւ մետաղով օծուած և զարդարուած։
Կամ մեծութեանն համար, կամ իրեն յար-
մար համարելով՝ Սալահատտին չշարժեց
զայս տեղէն. իսկ տեղն էր շքեղաշուք
Շահնշահի դահլիճն կամ ատեանն. ուր,
նմանելով տիրապետ խալիֆայից, իր մե-
ծութեան և իրեն զիմողներուն միջաբաժին
կանգնեւ էր այդ նշանաւոր շուպպաքը։ Երբ
յետ ժամանակաց՝ Գարասոնքոր էմիրն՝